

Recurs introdus la 23 septembrie 2013 de Philips Lighting Poland S.A. și Philips Lighting BV împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 11 iulie 2013 în cauza T-469/07, Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-511/13)

(2013/C 352/16)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurente: Philips Lighting Poland S.A. și Philips Lighting BV (reprezențanți: M. L. Catrain González, abogada, E.A. Wright, H. Zhu, Barristers)

Celelalte părți din procedură: Consiliul Uniunii Europene, Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd, GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt), European Commission și Osram GmbH

Concluziile recurentelor

Recurentele solicită Curții:

- anularea hotărârii și a regulamentului atacat în măsura în care se aplică recurentelor;
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurente în legătură cu prezenta procedură.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul prezentului recurs, recurentele solicită anularea hotărârii și a regulamentului atacat pentru următoarele motive:

1. Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 ⁽¹⁾ („regulamentul de bază”) atunci când a concluzionat că Consiliul este îndreptățit să aplice articolul 9 alineatul (1) din regulamentul de bază *a fortiori* unor situații care nu intră în domeniul de aplicare al acelei dispoziții (de exemplu, atunci când o plângere nu este retrasă, dar este susținută mai puțin). Interpretarea extensivă a articolului 9 alineatul (1) din regulamentul de bază realizată de Tribunal nu este susținută nici de modul de redactare, nici de economia dispozițiilor acestui regulament. Ea este de asemenea contrară practicii urmate de instituții în ultimii 25 de ani, în cursul cărora recurgerea la articolul 9 alineatul (1) din regulamentul de bază, în urma retragerii unei plângeri, a determinat încheierea anchetei.

2. Tribunalul a săvârșit o eroare de drept realizând o interpretare eronată și, prin urmare, o aplicare eronată a articolului 4 alineatul (1) și a articolului 5 alineatul (4) din regulamentul de bază atunci când a definit „industria comunitară”. Acesta a concluzionat în mod eronat că „procentul semnificativ” al producției comunitare totale trebuie determinat prin aplicarea numai a unuia dintre cele două praguri indicate de articolul 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, și anume pragul de 25 %. Definiția eronată a „industriei comunitare” a viciat analiza prejudiciului realizată de instituții, care, în loc să fie determinat în raport cu efectele importurilor care au făcut obiectul unui dumping asupra „industriei comunitare”, în conformitate cu prevederile articolului 3 alineatul (1) din regulamentul de bază și cu definiția de la articolul 5 alineatul (4) din regulamentul de bază, a fost apreciat având în vedere situația „societății care susține cererea” sau a „principalului producător”. Niciunul dintre acești termeni nu este utilizat în regulamentul de bază pentru determinarea „prejudiciului”.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223).

Cerere de decizie preliminară introdusă de tribunal de primă instanță de Namur (Belgia) la 27 septembrie 2013 — Belgacom SA, preluând acțiunea introdusă de Belgacom Mobile SA/Province de Namur

(Cauza C-517/13)

(2013/C 352/17)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal de primă instanță de Namur

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Belgacom SA, preluând acțiunea introdusă de Belgacom Mobile SA

Pârâtă: Province de Namur

Întrebările preliminare

1. Articolul 13 din Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelilor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că se opune ca o reglementare a unei autorități naționale sau a unei colectivități locale să instituie, în scopuri bugetare străine de scopul acestei autorizații, o

taxă pe infrastructurile de comunicații mobile, utilizate în cadrul desfășurării activităților acoperite de o autorizație generală acordată în aplicarea directivei menționate (dacă este cazul făcând distincție între ipoteza în care aceste infrastructuri sunt instalate pe bunuri private și ipoteza instalării lor pe bunuri publice) ?

2. Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) trebuie interpretat în sensul că se opune ca o reglementare a unei autorități naționale sau a unei colectivități locale să instituie, în scopuri bugetare străine de cele ale acestei autorizații, o taxă pe infrastructurile de comunicații mobile care nu figurează printre condițiile enumerate în partea A din anexa la directiva menționată, în special pentru că nu constituie o taxă administrativă în sensul articolului 12?

(¹) JO L 108, p. 21, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 183.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Työtuomioistuim (Finlanda) la 9 octombrie 2013 — Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry/Öljytuote ry și Shell Aviation Finland Oy

(Cauza C-533/13)

(2013/C 352/18)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Työtuomioistuim

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry

Pârâte: Öljytuote ry și Shell Aviation Finland Oy

Întrebările preliminare

- (a) Articolul 4 alineatul (1) din Directiva privind munca temporară (2008/104/CE (¹)) trebuie interpretat în sensul că impune autorităților naționale, inclusiv instanțelor, obligația de a se asigura în permanență, prin mijloacele aflate la dispoziția lor, că nu sunt în vigoare sau nu se aplică dispoziții naționale sau prevederi din convențiile colective de muncă care sunt contrare normelor din directivă?
- (b) Articolul 4 alineatul (1) din directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale potrivit căreia utilizarea lucrătorilor temporari este autorizată numai în cazurile menționate în mod special, precum compensarea perioadelor cu volum excesiv de activitate sau în cazul activităților care nu pot fi desfășurate de lucrătorii proprii ai unei întreprinderi? Utilizarea pe termen lung a lucrătorilor temporari pe lângă lucrătorii proprii ai unei întreprinderi în cadrul sarcinilor obișnuite ale întreprinderii poate fi considerată utilizare nelegală a forței de muncă temporare?
- (c) În cazul în care se constată că reglementarea națională este contrară directivei, care sunt mijloacele aflate la dispoziția instanței pentru a se atinge obiectivele directivei, dacă este vorba despre o convenție colectivă de muncă care trebuie să fie respectată de particulari?

(¹) Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară, JO L 327, p. 9.